

Arrest

nr. 180 697 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 26 januari 1997 in Naseriyya, provincie Dhi-Qar. U bezit de Iraakse nationaliteit, bent Arabier van etnie en soennitisch moslim van religie. Uw beide ouders leven nog en u heeft drie zussen.

Begin augustus 2015 kwamen enkele sjjiitische militieleden naar jullie huis. Ze wilden dat iemand van de familie zich bij de hashd (mobilisatie) zou aansluiten. Uw vader zei dat hij niet kon vanwege zijn gezondheid en dat u nog te jong was en nog naar school ging. Ze drongen aan dat ze iemand van jullie familie wilden hebben en zeiden dat ze terug zouden komen. Ze kwamen een tweede keer en uw vader

zei dat hij u nog moest overtuigen. Hierna besloten jullie dat u best Irak kon verlaten. Na uw vertrek kwamen die mannen nog geregeld naar uw huis.

Op 14 augustus 2015 verliet u Irak. Via Turkije, Griekenland, Macedonië en een reeks andere landen reisde u naar België waar u op 31 augustus 2015 aankwam en op 2 september 2015 asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, jullie rantsoenkaart, een medisch attest van uw vader en de woonstkaart van uw vader.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen:

Vooreerst kan aan uw vluchtrelaas geen geloof worden gehecht. U beweert namelijk dat militieleden naar jullie huis kwamen en eisten dat iemand van de familie zich bij de hashd zou aansluiten (zie gehoorverslag CGVS A.(...) B.(...)S.(...) S.(...)K.(...)dd. 09/06/2016, p. 13, 14). Dit relaas is opmerkelijk gezien u duidelijk stelt dat jullie nooit eerder met die sjiiitische milities te maken hadden (zie CGVS, p. 8, 14). Dan lijkt er geen reden te kunnen bestaan waarom ze per sé iemand uit jullie familie zouden willen rekruteren. Betrouwbaarheid en motivatie zijn immers belangrijk in rekruten en aangezien u nog nooit met de milities in aanraking kwam kon u geen van beide eigenschappen aan hen demonstreren. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie bijlage I: COI Focus – Irak: rekrutering door popular mobilization units/al-hashd al-shaabi, dd. 05/02/2016, in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de hashd wordt gedomineerd door sjiiitische strijders. De soennieten die zich aansluiten doen dat vrijwillig. Dat men jullie zou dwingen om zich aan te sluiten zou dus zeer atypisch zijn en daardoor weinig waarschijnlijk. Hiermee geconfronteerd reageert u door te zeggen dat ze precies iemand van uw familie wilden hebben omdat jullie soennieten zijn (zie CGVS p. 15). Dit staat zodanig haaks op de informatie waarover het CGVS beschikt dat men moet concluderen dat u wat dit betreft niet kan overtuigen.

Verderop in deze beslissing wordt uw 'soennitische identiteit' in twijfel getrokken. Daarom is het relevant hier al te vermelden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt nergens blijkt dat sjiieten gedwongen worden gerekruteerd. De milities hebben geen gebrek aan vrijwilligers, eerder een gebrek aan middelen om vrijwilligers te trainen en uit te rusten.

Verder staat centraal in uw relaas uw 'soenniet zijn' (zie CGVS, p. 11, 14, 15). Na zorgvuldig uw verklaringen te onderzoeken, moet het CGVS echter vaststellen dat u uw 'soenniet zijn' niet aannemelijk kon maken. Hieronder wordt uitgelegd waarom.

Wat u over de soennitische praxis kon vertellen was beperkt maar op zich wel correct. Zo kon u zeggen dat jullie bij het bidden de armen gekruist voor de borst hielden, dat jullie in principe vijf keer per dag baden, dat jullie geen steentje gebruikten om jullie voorhoofd op te leggen bij het bidden en dat jullie tijdens de ramadan iets vroeger de vasten breken dan sjiieten (zie CGVS, p. 8-9, 21). Dit zijn echter allemaal eenvoudige uiterlijkheden die zeer gemakkelijk ook door sjiieten of anderen geweten kunnen zijn. Deze kennis over de soennitische sekte kan dus slechts in beperkte mate uw sektarische identiteit ondersteunen. Hier moet aan worden toegevoegd dat u op andere momenten opvallend vaag bent over eigenheden van soennitische islam. Gevraagd naar feestdagen die specifiek door soennieten worden gevierd antwoordde u eerst de geboorte van imam Ali. De persoon van Ali en de term imam hebben sterke sjiiitische connotaties. U corrigeerde dit zelf ogenblikkelijk naar de geboortedag van Muhammad (zie CGVS, p. 20), die in Irak een soennitische connotatie heeft (zie bijlage A in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Vervolgens kon u echter niet zeggen wanneer die feestdag gevierd werd, of die datum vast staat dan wel van jaar tot jaar verandert (zie CGVS, p. 20), en hoe jullie dat vierden (zie CGVS, p. 22-23). Vooral dit laatste viel op. U zei dat jullie zelf niets deden op die dag, maar u kon ook niet vertellen wat andere soennieten op die dag deden. Dat is vreemd wanneer men in acht neemt dat u het wel een feestdag noemde (zie CGVS, p. 20, 22-23). Ook over het moment waarop tijdens de maand ramadan de vasten wordt verbroken bent u zeer vaag. U stelde initieel dat soennieten de vasten iets vroeger breken dan sjiieten (zie CGVS, p. 21). Wanneer hier echter over wordt doorgevraagd kan u niet specificeren hoe dat komt, waar het verschil zit voor sjiieten, en

uiteindelijk bevestigt u niet meer of soennieten vroeger of later de vasten breken dan sjiieten (zie CGVS, p. 21).

Ten tweede bleek u helemaal niet vertrouwd met verschillende elementen van de leefwereld van soennieten in Zuid-Irak. Weliswaar noemde u 2006 als een periode met veel geweld tegen soennieten (zie CGVS, p. 10), maar wanneer u gevraagd werd of er nadien nog opstoten van geweld tegen soennieten waren, zei u dat u dat niet wist (zie CGVS, p. 10). Dit is opmerkelijk gezien er bijvoorbeeld in 2013 opnieuw enige tijd wijdverbreid geweld tegen soennieten was, ook in Naseriyya (zie bijlage B in de blauwe map). Het is zeer vreemd dat u 2006 zou noemen als een problematisch jaar, terwijl u toen maar 9 jaar oud was en dus normaal gezien zich niet zeer bewust was van de politieke en sociale situatie, en dat u 2013 niet zou kunnen noemen, terwijl u toen toch al 16 jaar oud en dus veel bewuster was van wat er om u heen gebeurde.

Verder kent u geen andere soennitische stammen in uw regio. Zelfs gevraagd welke soennitische stammen u kent over heel Irak kan u enkel de 'Azawi-stam' noemen (zie CGVS, p. 10). Dit valt op omdat bijvoorbeeld de Sa'dun-stam een bekende stam is in het Zuiden (zie bijlage B in de blauwe map).

Gevraagd naar de al-waqf al sunni blijkt dat u volstrekt niet weet wat dat is, u heeft 'er enkel van gehoord', niets meer en niets minder (zie CGVS, p. 10-11). Nochtans heeft deze entiteit een centrale en essentiële rol voor de soennitische gemeenschap aangezien zij soennitische religieuze plaatsen beheren zoals moskeeën, zich soms uitspreken in naam van de soennitische gemeenschap en daarnaast soms geïmposeerd worden door sjiitische milities als vertegenwoordiger van de soennitische gemeenschap (zie bijlagen C, D en E).

Wat geweld tegen soennieten betreft is het opmerkelijk dat u geen enkele specifieke actie tegen soennieten kan noemen (zie CGVS, p. 11-12, 21, 22). U werd hier nochtans herhaaldelijk naar gevraagd en er werd u duidelijk gezegd dat u incidenten mocht noemen die jaren terug gaan (zie CGVS, p. 21). Dat u dergelijke dingen als soenniet niet zou weten is uitermate bevreemdend, zeker wanneer men in acht neemt dat sektarisch geweld een realiteit is in Irak sinds 2006, zodat men er van uit mag gaan dat dit onder soennieten ter sprake komt.

Ten derde bleek uit uw verklaringen dat u blijkbaar volledig en wel in onrealistische mate los staat van de soennitische gemeenschap. Zo stelt u geen soennitische families in Naseriyya te kennen, geen enkele andere soenniet buiten uw eigen familie te kennen en geen enkele soenniet op school te kennen, hoewel die er waren (zie CGVS, p. 5-6, 19). Het is vreemd dat u doorheen uw jaren op school nooit zou hebben willen weten wie die andere soennieten waren, hoe die met hun 'soenniet zijn' omgingen, etc. . Verder zou u in uw hele leven nog nooit in een moskee zijn geweest (zie CGVS, p. 7, 11) en u kan zelfs geen enkele moskee bij naam noemen (zie CGVS, p. 7, 22) buiten een sjiitische moskee (zie CGVS, p. 7). Het is buitengewoon vreemd dat u als soennitische inwoner van Naseriyya nooit de naam van een soennitische moskee zou gehoord hebben in gesprekken thuis, op school, in posters, flyers, etc. . U zou echter wel soms bidden (zie CGVS, p. 8-9). Dit leerde u van uw ouders, maar als u bad, deed u dat gewoonlijk alleen op uw kamer (zie CGVS, p. 8). In uw hele leven heeft u nooit met iemand anders dan uw vader gebeden (zie CGVS, p. 23). Initieel kon u geen overtuigende reden geven waarom u of uw vader nooit naar de moskee gingen, u stelt 'er is geen reden' (zie CGVS, p. 11). Na enig doorvragen kon u zeggen dat jullie niet naar moskeeën gingen omdat dat te gevaarlijk was aangezien jullie als minderheid zouden worden geïmposeerd (zie CGVS, p. 11). Indien dit zo is, is het vreemd dat u dat niet onmiddellijk zou kunnen zeggen. Deze uitspraak draagt trouwens weinig gewicht aangezien u, zoals hierboven reeds besproken, geen enkel voorbeeld van vervolging van soennieten kan geven. Bovendien is het hier relevant te vermelden dat u niet weet of uw ooms al dan niet in de moskee gingen bidden (zie CGVS, p. 8). Indien u er van overtuigd zou zijn dat gaan bidden in de moskee gevaarlijk is, dan lijkt het vanzelfsprekend dat u zou willen weten of andere soennieten, bijvoorbeeld uw ooms, dat risico nemen. Klaarblijkelijk vroeg u daar echter niet naar.

Samengevat moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk kon maken dat u soenniet bent. Hierbij aansluitend moet gezegd dat u opvallende verklaringen aflegt over uw familieleven en uw sociaal leven: u zou geen enkel contact met de familie van uw moeder hebben vanwege een probleem tussen hen en uw vader. U heeft echter geen idee wat dit probleem is (zie CGVS, p. 4-5). In uw huis kwamen enkel familieleden op bezoek en een aantal dames van wie u er één bij naam kent (zie CGVS, p. 6, 20). U had twee beste vrienden op school, maar u bent nooit bij hen thuis geweest (zie CGVS, p. 19). In uw hele leven bent u nooit in de huizen geweest van andere mensen dan uw ooms (zie CGVS, p. 23) en u ging nooit met uw vader andere mensen bezoeken (zie CGVS, p. 23). U schetst hiermee een situatie

van dermate verregaande isolatie dat dit zeer weinig aannemelijk wordt. Het lijkt er dan ook op dat u met opzet uw beweerde leefwereld in Irak inperkt om uw werkelijke sociale en familiale situatie onduidelijk te houden, zodat het CGVS slechts weinig stof heeft om dit te onderzoeken. Het valt niet uit te sluiten dat u hiermee een sjiitische identiteit wilt verbergen.

Uit de ongeloofwaardigheid van uw rekruteringsrelaas en de onaannemelijkheid van uw bewering soenniet te zijn, volgt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt. Daarom wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen uw identiteit, herkomst en de medische toestand van uw vader. Dit zijn elementen die het CGVS op zich niet in vraag stelt. Uw bewering soenniet te zijn, kunnen uw documenten echter niet aantonen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Dhi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Dhi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen

rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Dhi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Dhi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Dhi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat zich aandient als een eerste middel, de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, §§ 2, 4 en 5, 48/5 §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 “van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS”, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, “van redelijkheid en zorgvuldigheid”.

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als

administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen:

Vooreerst kan aan uw vluchtrelaas geen geloof worden gehecht. U beweert namelijk dat militieleden naar jullie huis kwamen en eisten dat iemand van de familie zich bij de hashd zou aansluiten (zie gehoorverslag CGVS A.(...)B.(...) S.(...) S.(...) K.(...) dd. 09/06/2016, p. 13, 14). Dit relaas is opmerkelijk gezien u duidelijk stelt dat jullie nooit eerder met die sjiiitische milities te maken hadden (zie CGVS, p. 8, 14). Dan lijkt er geen reden te kunnen bestaan waarom ze per sé iemand uit jullie familie zouden willen rekruteren. Betrouwbaarheid en motivatie zijn immers belangrijk in rekruten en aangezien u nog nooit met de milities in aanraking kwam kon u geen van beide eigenschappen aan hen demonstreren. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie bijlage I: COI Focus – Irak: rekrutering door popular mobilization units/al-hashd al-shaabi, dd. 05/02/2016, in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de hashd wordt gedomineerd door sjiiitische strijders. De soennieten die zich aansluiten doen dat vrijwillig. Dat men jullie zou dwingen om zich aan te sluiten zou dus zeer atypisch zijn en daardoor weinig waarschijnlijk. Hiermee geconfronteerd reageert u door te zeggen dat ze precies iemand van uw familie wilden hebben omdat jullie soennieten zijn (zie CGVS p. 15). Dit staat zodanig haaks op de informatie waarover het CGVS beschikt dat men moet concluderen dat u wat dit betreft niet kan overtuigen.

Verderop in deze beslissing wordt uw ‘soennitische identiteit’ in twijfel getrokken. Daarom is het relevant hier al te vermelden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt nergens blijkt dat sjiieten gedwongen worden gerekruteerd. De milities hebben geen gebrek aan vrijwilligers, eerder een gebrek aan middelen om vrijwilligers te trainen en uit te rusten.

Verder staat centraal in uw relaas uw ‘soenniet zijn’ (zie CGVS, p. 11, 14, 15). Na zorgvuldig uw verklaringen te onderzoeken, moet het CGVS echter vaststellen dat u uw ‘soenniet zijn’ niet aannemelijk kon maken. Hieronder wordt uitgelegd waarom.

Wat u over de soennitische praxis kon vertellen was beperkt maar op zich wel correct. Zo kon u zeggen dat jullie bij het bidden de armen gekruist voor de borst hielden, dat jullie in principe vijf keer per dag

baden, dat jullie geen steentje gebruikten om jullie voorhoofd op te leggen bij het bidden en dat jullie tijdens de ramadan iets vroeger de vasten breken dan sjiiten (zie CGVS, p. 8-9, 21). Dit zijn echter allemaal eenvoudige uiterlijkheden die zeer gemakkelijk ook door sjiiten of anderen geweten kunnen zijn. Deze kennis over de soennitische sekte kan dus slechts in beperkte mate uw sektarische identiteit ondersteunen. Hier moet aan worden toegevoegd dat u op andere momenten opvallend vaag bent over eigenheden van soennitische islam. Gevraagd naar feestdagen die specifiek door soennieten worden gevierd antwoordde u eerst de geboorte van imam Ali. De persoon van Ali en de term imam hebben sterke sjiitische connotaties. U corrigeerde dit zelf ogenblikkelijk naar de geboortedag van Muhammad (zie CGVS, p. 20), die in Irak een soennitische connotatie heeft (zie bijlage A in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). Vervolgens kon u echter niet zeggen wanneer die feestdag gevierd werd, of die datum vast staat dan wel van jaar tot jaar verandert (zie CGVS, p. 20), en hoe jullie dat vierden (zie CGVS, p. 22-23). Vooral dit laatste viel op. U zei dat jullie zelf niets deden op die dag, maar u kon ook niet vertellen wat andere soennieten op die dag deden. Dat is vreemd wanneer men in acht neemt dat u het wel een feestdag noemde (zie CGVS, p. 20, 22-23). Ook over het moment waarop tijdens de maand ramadan de vasten wordt verbroken bent u zeer vaag. U stelde initieel dat soennieten de vasten iets vroeger breken dan sjiiten (zie CGVS, p. 21). Wanneer hier echter over wordt doorgevraagd kan u niet specificeren hoe dat komt, waar het verschil zit voor sjiiten, en uiteindelijk bevestigt u niet meer of soennieten vroeger of later de vasten breken dan sjiiten (zie CGVS, p. 21).

Ten tweede bleek u helemaal niet vertrouwd met verschillende elementen van de leefwereld van soennieten in Zuid-Irak. Weliswaar noemde u 2006 als een periode met veel geweld tegen soennieten (zie CGVS, p. 10), maar wanneer u gevraagd werd of er nadien nog opstoten van geweld tegen soennieten waren, zei u dat u dat niet wist (zie CGVS, p. 10). Dit is opmerkelijk gezien er bijvoorbeeld in 2013 opnieuw enige tijd wijdverbreid geweld tegen soennieten was, ook in Naseriyya (zie bijlage B in de blauwe map). Het is zeer vreemd dat u 2006 zou noemen als een problematisch jaar, terwijl u toen maar 9 jaar oud was en dus normaal gezien zich niet zeer bewust was van de politieke en sociale situatie, en dat u 2013 niet zou kunnen noemen, terwijl u toen toch al 16 jaar oud en dus veel bewuster was van wat er om u heen gebeurde.

Verder kent u geen andere soennitische stammen in uw regio. Zelfs gevraagd welke soennitische stammen u kent over heel Irak kan u enkel de 'Azawi-stam noemen (zie CGVS, p. 10). Dit valt op omdat bijvoorbeeld de Sa'dun-stam een bekende stam is in het Zuiden (zie bijlage B in de blauwe map).

Gevraagd naar de al-waqf al sunni blijkt dat u volstrekt niet weet wat dat is, u heeft 'er enkel van gehoord', niets meer en niets minder (zie CGVS, p. 10-11). Nochtans heeft deze entiteit een centrale en essentiële rol voor de soennitische gemeenschap aangezien zij soennitische religieuze plaatsen beheren zoals moskeeën, zich soms uitspreken in naam van de soennitische gemeenschap en daarnaast soms geviseerd worden door sjiitische milities als vertegenwoordiger van de soennitische gemeenschap (zie bijlagen C, D en E).

Wat geweld tegen soennieten betreft is het opmerkelijk dat u geen enkele specifieke actie tegen soennieten kan noemen (zie CGVS, p. 11-12, 21, 22). U werd hier nochtans herhaaldelijk naar gevraagd en er werd u duidelijk gezegd dat u incidenten mocht noemen die jaren terug gaan (zie CGVS, p. 21). Dat u dergelijke dingen als soenniet niet zou weten is uitermate bevreemdend, zeker wanneer men in acht neemt dat sektarisch geweld een realiteit is in Irak sinds 2006, zodat men er van uit mag gaan dat dit onder soennieten ter sprake komt.

Ten derde bleek uit uw verklaringen dat u blijkbaar volledig en wel in onrealistische mate los staat van de soennitische gemeenschap. Zo stelt u geen soennitische families in Naseriyya te kennen, geen enkele andere soenniet buiten uw eigen familie te kennen en geen enkele soenniet op school te kennen, hoewel die er waren (zie CGVS, p. 5-6, 19). Het is vreemd dat u doorheen uw jaren op school nooit zou hebben willen weten wie die andere soennieten waren, hoe die met hun 'soenniet zijn' omgingen, etc. . Verder zou u in uw hele leven nog nooit in een moskee zijn geweest (zie CGVS, p. 7, 11) en u kan zelfs geen enkele moskee bij naam noemen (zie CGVS, p. 7, 22) buiten een sjiitische moskee (zie CGVS, p. 7). Het is buitengewoon vreemd dat u als soennitische inwoner van Naseriyya nooit de naam van een soennitische moskee zou gehoord hebben in gesprekken thuis, op school, in posters, flyers, etc. . U zou echter wel soms bidden (zie CGVS, p. 8-9). Dit leerde u van uw ouders, maar als u bad, deed u dat gewoonlijk alleen op uw kamer (zie CGVS, p. 8). In uw hele leven heeft u nooit met iemand anders dan uw vader gebeden (zie CGVS, p. 23). Initieel kon u geen overtuigende reden geven waarom u of uw vader nooit naar de moskee gingen, u stelt 'er is geen reden' (zie CGVS, p. 11). Na enig doorvragen

kon u zeggen dat jullie niet naar moskeeën gingen omdat dat te gevaarlijk was aangezien jullie als minderheid zouden worden gevisieerd (zie CGVS, p. 11). Indien dit zo is, is het vreemd dat u dat niet onmiddellijk zou kunnen zeggen. Deze uitspraak draagt trouwens weinig gewicht aangezien u, zoals hierboven reeds besproken, geen enkel voorbeeld van vervolging van soennieten kan geven. Bovendien is het hier relevant te vermelden dat u niet weet of uw ooms al dan niet in de moskee gingen bidden (zie CGVS, p. 8). Indien u er van overtuigd zou zijn dat gaan bidden in de moskee gevaarlijk is, dan lijkt het vanzelfsprekend dat u zou willen weten of andere soennieten, bijvoorbeeld uw ooms, dat risico nemen. Klaarblijkelijk vroeg u daar echter niet naar.

Samengevat moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk kon maken dat u soenniet bent. Hierbij aansluitend moet gezegd dat u opvallende verklaringen aflegt over uw familieleden en uw sociaal leven: u zou geen enkel contact met de familie van uw moeder hebben vanwege een probleem tussen hen en uw vader. U heeft echter geen idee wat dit probleem is (zie CGVS, p. 4-5). In uw huis kwamen enkel familieleden op bezoek en een aantal dames van wie u er één bij naam kent (zie CGVS, p. 6, 20). U had twee beste vrienden op school, maar u bent nooit bij hen thuis geweest (zie CGVS, p. 19). In uw hele leven bent u nooit in de huizen geweest van andere mensen dan uw ooms (zie CGVS, p. 23) en u ging nooit met uw vader andere mensen bezoeken (zie CGVS, p. 23). U schetst hiermee een situatie van dermate verregaande isolatie dat dit zeer weinig aannemelijk wordt. Het lijkt er dan ook op dat u met opzet uw beweerde leefwereld in Irak inperkt om uw werkelijke sociale en familiale situatie onduidelijk te houden, zodat het CGVS slechts weinig stof heeft om dit te onderzoeken. Het valt niet uit te sluiten dat u hiermee een sjjiitische identiteit wilt verbergen.

Uit de ongeloofwaardigheid van uw rekruteringsrelaas en de onaannemelijkheid van uw bewering soenniet te zijn, volgt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt. Daarom wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen uw identiteit, herkomst en de medische toestand van uw vader. Dit zijn elementen die het CGVS op zich niet in vraag stelt. Uw bewering soenniet te zijn, kunnen uw documenten echter niet aantonen.”.

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratieve dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker aangeeft dat er geen twijfel is dat hij de Iraakse nationaliteit bezit en zijn asielaanvraag beknopt uiteenzet en verwijst naar zijn verklaringen die hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd en de documenten die hij heeft neergelegd. Het louter herhalen van zijn verklaringen en de verwijzing naar de neergelegde documenten doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ook met het citeren uit een bijdrage van Vluchtelingenwerk en rechtsleer met betrekking tot de “achtervolging van soennieten” kan verzoeker geen afbreuk doen aan de bovenstaande concrete vaststellingen. Dit volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Dhi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Dhi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen

militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Dhi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Dhi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Dhi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”.

Per aanvullende nota van 21 december 2016 legt de verwerende partij de COI Focus neer van 4 augustus 2016 inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak en van 12 juli 2016 inzake de bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer. Uit deze informatie blijkt evenzeer dat er voor burgers in de zuidelijke provincies van Irak geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangehaalde en bijgebrachte informatie omtrent de situatie in de stad Basra is grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund. Overigens moet erop worden gewezen dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Dhi-Qar. Echter, de verwerende partij stelt terecht dat dat er actueel in Zuid-Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF